Militærnægteren

Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 1. | August 1916. | Uddeles gratis.

Hvad vi vil.

I Erkendelsen af, at Militarismen er Kapitalismens bedste Værn mod Oprør fra den undertrykte, den ejendomsløse Del af Menneskeheden, vil vi med alle til vor Raadighed staaende Midler bekæmpe dette bloddryppende Uhyre.

For at fremme denne vor positive Opgave vil vi nedbryde enhver Skranke, der hindrer Klasseføelelsen blandt det arbejdende Folk i at udfolde sig.

Vi vil uden Hensyn til politiske og religiøse Anskuelser samle alle Lønarbejdere til en energisk og aldrig hvilende Kamp mod den militære Brutalitet.

Vi vil ved enhver given Lejlighed afsløre Hulheden i Begrebet Fædrelandsfølelse og paavise, at den Ejendomsløse selvfølgelig ikke kan tale om sit Fædreland, naar han intet ejer.

Vi vil paavise Militarismens sande Opgave ved at anføre de mangfoldige Gange, hvor Soldaterne er udkommanderede for at dæmpe eller kvæle Lønarbejderens Oprør mod Undertrykkeren.

Vi vil paavise Resultatet af samtlige Krige, der uden Undtagelse viser, at den Fattige er bleven endnu fattigere.

Vi vil kort sagt paavise og bevise, at Militarismen er en Institution, som enhver klassebevidst Arbejder har afgjort Pligt til at bekæmpe til det yderste, om han vil sit eget Vel.

Men vor Kamp vil ikke blive en Fortsættelse af den hidtidige negative Kamp, der kun har bestaaet i tomme Ord og Fraser.

Vi vil føre Kampen ind paa den positive Handlingens Bane, hvor den unge Mand konsekvent nægter at gøre Tjeneste som Soldat.

Vi véd, at Kapitalismens Kæledægge er Loven om tvungen Værnepligt, og vi véd ogsaa, at denne Lov ikke afskaffes ved Hjælp af Bønskrifter og meterlange Resolutioner.

Vi har været Vidne til Hundreder af Møder, hvor Taleren har tordnet imod Militærvældet under Forsamlingens livlige Tilslutning med Hurraraab for Taleren og Vedtagelse af en Resolution, der opfordrer de Magthavende til at søge Militarismen afskaffet. Men hvis man virkelig er saa naiv at tro, at Magthaverne frivillig vil give Slip paa sit bedste Værn blot for at tilfredsstille nogle tilfældige Forsamlinger, er man sandelig mere indskrænket end Tidens Alvor kan tillade.

Nej, vil vi sætte Loven om tvungen Værnepligt ud af Kraft, sker det ikke *gennem* Parlamentet, men *udenom* Parlamentet! Militarismens Afskaffelse ligger kun i den arbejdende Klasses Interesse, og det bliver derfor den arbejdende Klasse, der maa afskaffe den.

Vi vil derfor nægte at aftjene Værnepligten. Vi vil nægte at adlyde en Lov, der er skabt med et forbryderisk Foretagende for Øje.

Vi vil give vort Liv som Indsats i Klassekampen, ikke for at spille Martyrer, men fordi vi føler det som vor Pligt overfor den Klasse, vi tilhører.

Vi véd, at vi bliver dømte og maa vandre i Fængsel, men vi véd ogsaa, at enhver ny og stor Sag kræver sine Ofre.

Og det er os derfor en stor Glæde og Trøst at vide at vi kan være med til at vise de Undertrykte Vejen ud til Frihed og Livslykke.

Vi véd, at kun Handlingens Mænd har Fremtiden i sine Hænder. Vort Valgsprog er derfor:

»Du skal vide og ville, hvor andre blot tror.

Du skal handle, hvor andre ser til.«

En, der vil noget.

Militærlægen: „Endelig en fuldkommen Soldat“.

60; 122 N - Fol

Den borgerlige Fredsbevægelse.

Under Begrebet *den borgerlige Fredsbevægelse* kan samles alle Aandsretninger, Bevægelser og Bestræbelser, der arbejder for Freden under den *Forudsætning*, at *Krigen kan afskaffes i det bestaaende borgerlige Samfund.*

Motiverne for denn eBevægelse er lige saa forskellige som de Aandsretninger og sociale Lag, der slutter sig til Tanken. Den samler *Kristne* og *Ateister*, *Kapitalister* og *Arbejdere*, *Konservative* og *Liberale*, *Socialdemokrater* og *Anarkister*, alle mulige Aandsretninger, der dog alle samles i Forudsætningen, at der kan fremskaffes en varig Fred indenfor det bestaaende borgerlige Samfunds Rammer.

Midlerne er ogsaa forskellige, men ogsaa de samles i en Generalnævner: i *Forudsætningen: at Folkene gennem deres politiske, parlamentariske Rettigheder er Samfundets højeste Magtfaktor og at Folkene her igennem skal danne en mellemfolkelig Retsinstitution, der ved Stridigheder mellem Nationerne i Stedet for Krigens hidtidige Magtafgørelser skal sætte Fredens Retsafgørelser.*

Om disse Grundtanker har den borgerlige Fredsbevægelse samlet Millioner, og den har moralsk set saa godt som enstemmig Tilslutning fra alle Samfundsklasser lige fra Arbejderne til de officielle Fyrster, og fra alle Nationer, lige fra de mindste til de største. Arbejdernes Fredsmøder, de politiske Partiers Fredsprogrammer, Fredskongresserne, de officielle interparlamentariske Fredskongresser og de officielle Haagerkonferencer er alle Vidnesbyrd herom.

Naar man ud fra denne mægtige Tilslutning ser paa den *blodig spottende Kendsgerning*, at *Krigen* med al sin forfærdelige Gru og tusinder andre Virkninger nu paany, værre end før, marerider Evropas Folk — Fredstankens Hjem — da er det man spørger om Grunden til denne store Modsigelse.

Tilhængerne af den borgerlige Fredsbevægelse har allerede givet mange Svar paa denne Gaade: Man har endnu for lidt Tilslutning blandt Folkemasserne. Man har endnu for lidt Indflydelse paa Regeringsmagten. Det hemmelige Diplomati skal afskaffes. Haagerkonferencen skal gøres til en fast Domstol osv.

Fælles for alle disse Svar er, at de bestandig forudsætter, at Folkemasserne gennem deres parlamentariske Rettigheder skal kunne ophæve Krigen.

Men netop paa dette Felt er det, at Svagheden ved den store borgerlige Fredsbevægelse findes.

Den forudsætter her noget, som *ikke er rigtigt.*

Det er en Kendsgerning, at Flertallet af Landenes Befolkninger afskyr Krigen og elsker Freden. Det er en Kendsgerning, at Flertallet i de krigsførende Landes Parlamenter er erklærede Tilhængere af Fredsbevægelsens Program. Det er en Kendsgerning, at Fredstanken saa mægtigt behersker Evropas Aandsliv, at ingen af de ansvarlige Regeringer i de krigsførende Lande vover at paatage sig Skylden for Krigens Opkomst, men tværtimod benytter ethvert Middel til at kaste denne fra sig.

Det er uigendrivelig Sandhed, at den borgerlige Fredsbevægelses Tilhængere besad den parlamentariske Magt i de krigsførende Lande før Krigen, og besidder den fremdeles under Krigen.

Det er uigendrivelig Sandhed, at Krigen paa trods af denne Magt alligevel blev en Kendsgerning.

Det er derfor urigtigt, naar man hævder, at Krigen kom, fordi Fredsbevægelsen manglede parlamentarisk Magt. Og det er lige saa urigtigt, at Krigen kan hindres i Fremtiden ved parlamentarisk Magt.

Den parlamentariske Magt behersker nemlig ikke Spørgsmaalet om Krig. Ogsaa dette har Verdenskrigen givet uomstødelige Beviser for.

Krigen kommer som en Rædsel mod næsten alles Vilje, og dog kommer den.

Den er dikteret af Magter, som ligger udenfor Folkenes Kontrol, ja af de samme Magter, som kontrollerer Folkene selv i deres Eksistens og Tilværelse.

De daarlige Tider kommer med Falliter, Arbejdsløshed og Nød. Ingen ønsker dem, ingen vil dem, men de kommer alligevel. Selv de dygtigste Statsmænd og de mest demokratiske Parlamenter kan ikke hindre det. Saaledes ogsaa med Krigen.

Arbejderne siger, at daarlige Tider skyldes Kapitalisterne. Det er mere sandt, at de skyldes *Kapitalen.*

Det borgerlige Samfund er det kapitalistiske Samfund. Det vil sige, at den Rigdom, Fortidens Slægter har ophobet som Overskud af deres Arbejde — den døde Rigdom — er den herskende Samfundsmagt, er den Magt, der er den bestemmende Faktor for den levende Menneskeheds Tilværelse i det borgerlige Samfund.

Intet Arbejde sættes i Gang uden Kapitalen mættes med Profit. Ikke Hensynet til de levende Mennesker, men Hensynet til Kapitalens Liv er den store bestemmende Grundlov i det borgerlige Samfunds Eksistens. I dens Tjeneste lever Arbejdsmanden sit Liv, i dens Tjeneste staar alle, lige op til den højeste Statsmand. I dens Tjeneste staar Parlamentet og Officerskorpset, Fredens Arbejdere og Krigens Arbejdere.

Maaske fordi Kapitalen er en upersonlig Magt, at man har saa svært ved at forstaa den — og dog? Kan ethvert udviklet Menneske da ikke forstaa, at Kapitalen standser Virksomheden, naar den ikke kan profitere. Jeg synes, det er let at forstaa de daarlige Tiders Komme, om saa intet Menneske personlig ønsker eller vil dem.

Men er det da saa vanskeligt at forstaa den kontrollerende Magt bag Krigen?

Naar Kapitalens Udvikling i Europa nu engang har formet sig saaledes, at der er dannet to vældige storkapitalistiske Organismer, den gamle engelsk-franske Kapital og den yngre tyske, som ikke mere kan kue hinanden i Kampen om Verdensmarkedet, som har opbrugt alle de financielle og handelspolitiske Vaaben, de besidder, uden at kunne komme frem for hinanden, forstaar man da ikke Krigens egentlige Aarsag, den Magt, der ligger bag Krigen, hvis Kontrol baade Folk og Parlamenter bøjer sig for, og gaar med til Krigen — mod deres Ønsker og mod deres Vilje til Fred.

Forstaar man det ikke? Forstaar

Frem, Kammerater!

Frem, Kammerater!
Frem mod Kriger-Aanden!
Frem mod Vold og Barbari!
Slaa Tyranniet Vaabnene af Haanden,
ellers bli'r vi aldrig fri.

Skønt det er os, som bærer Dagens Byrde,
os, som lægger Kræfter til,
saa er det os og vore, de vil myrde,
naar vi Livets Lykke eje vil.

Tro ikke dem, som tænder Hadets Flamme
mod Brødre, som bag Grænsen bor!
Vi alle ned bli'r trampet af den samme
Magt, som knuger alt paa Jord.
Skønt osv.

Om nogen Gang vi blodig Krigsdaad øve,
bli'r det for at slaa os fri
for dem, som vore Arbejdsfrugter røve,
fri fra Guldets Tyranni.
Skønt osv.

(Efter norsk.)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

man ikke, at Englands Handelsstand og Englands Arbejderklasse faar daarlige Tider, faar Arbejdsløshed, Nød og Elendighed og Undergang, hvis den tyske Kapital sejrer i Konkurrencen over den engelske?

Forstaar man ikke, at den samme Livsfare truer Tysklands Folk, hvis den engelske Kapital sejrer over den tyske.

Forstaar man ikke, at Folkenes Livsskæbner i det borgerlige kapitalistiske Samfund er afhængig af Kapitalens Sejr eller Nederlag og at Krigen er det sidste Vaaben, Kapitalen har i sin Besiddelse for at hævde sin Plads paa Verdensmarkedet?

Jeg tror, at enhver blot nogenlunde begavet Arbejder forstaar dette.

Men saa forstaar han ogsaa, hvorfor Folket grædende gaar med i Krigen.

Deres Skæbne er i det borgerlige Samfund knyttet til Kapitalen og de maa i deres Trældom og Afhængighed slaa for den eller dø med den.

Folkene, Parlamenterne, Fredsvennerne maa modstandsløse glide ud i Krigen, naar Kapitalen — deres Livsgrundlag i det borgerlige Samfund — kræver det.

Det er den eneste sande og rigtige Forklaring paa den borgerlige Fredsbevægelses Fallit overfor Krigen.

Den borgerlige Fredsbevægelse hviler paa den store historiske Løgn — dens Forudsætning — at Krigen kan afskaffes i det borgerlige Samfund.

Krigen er uløselig knyttet til Kapitalens Liv, til dens Udvikling og Herredømme.

Derfor er den borgerlige Fredsbevægelse en eneste stor Vildfarelse.

Kun de Mænd og Kvinder, der organiserer Masserne for et direkte Oprør mod selve Kapitalen som Grundlag for Menneskenes Eksistens, kun Oprørerne mod selve det borgerlige Samfund er *positive* Fredsvenner. Deres heldige Kampe er den eneste Forløser fra Krigens Forbandelse.

Og af disse Oprørere sætter jeg højest dem, der direkte nægter at smede Vaaben og bære Vaaben.

I logisk Klarsyn og social Kraft staar de højest af alle Menneskehedens Forkæmpere for Folkenes Fred og Frihed.

Store gode Folkeslag, begynd eders Marsch fra den borgerlige Fredshær til den revolutionære. Det er paa høje Tid!

Chr. Christensen.

Jeg vil omstyrte den Tingenes Orden, som gør Millioner til Slaver af nogle faa, og disse faa til Slaver af egen Magt og Rigdom. Jeg vil omstyrte den Tingenes Orden, som skiller Nydelsen fra Arbejdet, gør Arbejdet til en Byrde og Nydelsen til en Last, fornedrer det ene Menneske gennem Savn og det andet gennem Overflod.

Richard Wagner.

Udlandets Militærnægtere.

Der er blevet skrevet og talt vidt og bredt om, i hvor høj Grad de antimilitaristiske Partier har vist deres Magtesløshed og Idealsvigten nu under Verdenskrigen. Man har ogsaa med Rette peget paa, at saavel de borgerlige Fredsvenner som de fleste førende Talsmænd for Socialismen, hvad enten disse nu kaldte sig Socialdemokrater eller Syndikalister eller kommunistiske Anarkister, *intet* har at lade hinanden høre, hvad Programsvigten angaar. Men hvad der er blevet næsten uomtalt i den danske Presse, er de mange tusinde unge Mænds Aktion, der rundt om i krigsførende som i nevtrale Lande netop *nu* under Verdenskrigen har hævet den antimilitaristiske Tankegang i dens yderste Konsekvenser.

Hvorfor denne Tavshed?

Svaret ligger snublende nær: Fordi disse vægtige Kendsgerninger let kunde forklare og støtte de *danske* Antimilitaristers Aktion.

Man tænke blot paa, hvor lidt Fredskongressens Storstrejkeresolution og den saakaldte »Højforræderi«-Proces i vort Naboland er blevet omtalt. De svenske Aviser skriver næsten daglig om den — og det spaltelange Artikler — men den danske Presse ofrer den kun et Par forargede Ord i Ny og Næ.

Endnu mindre skrives der om den vel organiserede og relativt godt gennemførte Militærnægtelse i England. Fra Krigens Begyndelse er de antimilitaristiske Idéer her blevet hævdet saavel af flere Førere som af mange Medlemmer i det uafhængige Arbejderparti. Frasen om gamle Englands Krig for at slaa den prøjsiske Militarisme ned vandt vel Genklang i mange godtroende eller profitbegærlige Sjæle. Men tusinder af unge Mænd lovede paa mægtige Møder Landet over, at de ikke vilde myrde i deres Overklasses Interesse. Og da saa Værnepligtsloven alligevel kom, var der mange, der holdt fast ved deres Overbevisning. En særlig Militærnægter-Forening, No-Conscription Fellowship, i hvis Bestyrelse bl. a. sad den kendte Forfatter C. H. Norman, organiserede Værnepligtsnægtelsen. Tallet alene paa de *ugifte* Værnepligtsnægtere steg hurtigt til c.10,000, og snart begyndte det at regne ned med Domme. Den 5. Maj 1916 kunde »Times« meddele, at 200 Militærnægtere var sendt til Fronten i Frankrig; og denne Straf blev den mest benyttede. Om Militærnægternes Behandling ved Fronten fortæller bl. a. følgende Armébefaling fra Slutningen af Maj:

»Han (Militærnægteren) kan lægges i Jern, det vil sige: Fodlænker eller Haandjern, eller ogsaa: baade Fodlænker og Haandjern. ... Han kan underkastes samme Arbejde, samme Tvang og behandles paa samme Maade, som om han var dømt til Fængsel med strengt Arbejde.«

Tallet paa de Militærnægtere, der — oftest under stærke Pinsler, Mishandlinger og Forhaanelser — overgives Militæret, stiger med foruroligende Hast. 3. Juni var det 860, 13. Juni 1061 og 29. Juni 1379.

En meget benyttet Straf er ogsaa det saakaldte »hard labour«, strengt Straffearbejde. Nylig blev ved Fronten 34 Militærnægtere i Troppernes Nærværelse dømte til Døden ved Skydning. De blev dog straks efter »benaadet« med 10 Aars Straffearbejde. Mange af dem er Medlemmer af I. L. P. (det uafhængige Arbejderparti), næsten alle af No-Conscription Fellowship.

Det er udelukkende Krigsretterne, der idømmer disse umenneskelige Straffe. 3. Juni var der dømt 200, 13. Juni 312 og 29. Juni 559 Militærnægtere. Alt i alt var der i Slutningen af Juni Maaned — senere Oplysninger savnes paa Grund af Censuren — dømt og overgivet til Militæret omtrent 2000 engelske Militærnægtere; kun 80 er foreløbig frikendt.

Den Behandling, de fængslede Militærnægtere er udsat for, trodser enhver Beskrivelse. Der skal blot nævnes et enkelt Tilfælde, ikke fordi dette er blandt de grelleste, men fordi dette er fuldt ud dokumenteret. Det drejer sig om den nævnte Forfatter C. H. Norman.

Den 24. Maj blev han for sin Militærnægtelse idømt 2 Aars Straffearbejde. Efter forskellige Forhaanelser og korporlige Mishandlinger spyttede Militærfængslets Kommandant og en anden Officer ham flere Gange i Ansigtet. Om Natten besvimede Norman paa Hospitalet som Følge af den Tortur, han havde lidt. To Dage efter »besøgte« Kommandanten ham igen, skældte, bandede og erklærede Norman for en fejg Usling, der hurtigst muligt burde skydes, og spyttede atter paa ham. Norman blev nu — trods stærke Smerter — erklæret rask og sat i mørk Arrest paa Vand og Brød. I et Brev til »Labour Leader« skriver han om Kommandanten: »Han vil, at jeg skal sendes til Fronten og skydes i Stilhed.« Dette er, saa vidt vides, endnu ikke sket. Derimod er Kommandanten, efter at Sagen er kommet offentlig frem, blevet forflyttet.

Ikke blot i England, men ogsaa paa Irland har man sat sig mod den tvungne Værnepligt. Det er nu godtgjort, at en af Hovedaarsagerne til den forhastede irske Revolution netop var den, at den britiske Regering var ved at træffe Forberedelse til at udskrive Irerne som Soldater. Derfor tog Arbejderne saa ivrigt og i saa stort et Tal Del i denne Revolution.

Af de 14 Mænd, som blev dømt til Døden af den engelske Blodret og skudt, var de 5 Medlemmer af den irske socialistiske Arbejderbevægelse.

Rundt om i Landene har netop Verdenskrigens Vanvid bevirket, at klar antimilitaristisk Tankegang og Aktion er blevet gennemført. Saaledes fortæller den ententevenlige svenske Socialdemokrat, Dr. Løvegren, at han paa sin Rejse i Italien under Krigen i Florents var Vidne til, at 200 Militærnægtere, sammenlænkede i Flokke paa 20 Mand, blev drevet ind i Jernbanevogne for at føres ud og skydes. Og Folk stod maabende og saa til. Det var dem en almindelig og ligegyldig Sag.

Her ligger i alle Lande det vanskelige Problem. Folket er endnu ikke tilstrækkelig oplyst til at forstaa sine egne Interesser og bruge sin Overmagt. Om alle handlede som disse *vor Tids største Helte*, da var Fredsspørgsmaalet løst. Men netop disse tusinder af logisk og dristigt tænkende Mænds Aktion vil lukke Øjnene op paa langt flere idealistisk sindede unge Mænd Verden over. Det enkelte Lands Antimilitarister vil ikke — som nu Overklassens Lakajpresse bestræber sig for at udvirke — være isolerede, men føle, tænke og handle i *international* Forstaaelse, i *international* Aktion.

Du unge Mand, som endnu har Kraft nok i dig til at begejstres for en stor Sag, se, hvad unge Mænd her og andetsteds har gennemført, og vig ikke tilbage for at følge din egen gode Overbevisning!

Der er kun én Vej til Freden igen, og det er Oprørets mod den forbandede Værnepligtslov, der drypper af Millioner fredelige Menneskers Blod.

Og kan det støtte dette velsignede Oprør, da bør det raabes ud til Alverdens Ungdom: *„Værnepligtsloven er kun en Magt, saalænge I respekterer den!"*

Den Ensomme.

Vilkaarlighed.

Dommerne og deres Opfattelse af Lovens Bogstav.

Hvor ofte har man ikke fra Borgerskabets Side skreget op om, at for Loven var alle lige og at Dommerne var upartiske Mennesker, der dømte efter Loven og ikke efter Persons Anseelse — og hvor ofte har vi ikke været Vidne til, at dette kun er Løgn — dundrende Løgn.

Og ikke mindst i de sidste Maaneder har vi Militærnægtere haft Lejlighed til at konstatere Rigtigheden af denne vor Opfattelse.

I Aarhus har man f. Eks. idømt en Kammerat *20 Kr.* i Bøde for første Udeblivelse fra Sessionen og i Lyngby har man idømt 2 Kammerater hver *300 Kr.* for den samme »Forbrydelse«.

Hvad der i Aarhus koster 20 Kr., koster i Lyngby 15 Gange saa meget. Men Gud bevare os — Dommerne er skam upartiske.

Mon de nævnte Kammerater vover at tvivle paa, at alle er lige for Loven? Vi haaber det ikke; husk, at Borgerskabet har talt, og Borgerskabets Mening er selvfølgelig Alfa og Omega.

Lovene er elastiske, men det er selvfølgelig givet, at Dommerne ikke udnytter dette til Fordel for deres egne Interesser?

Det er klart som Dagen, at den forbenede Højremand idømmer den revolutionære Socialist det mindst mulige — hvem vover vel at tvivle paa det?

Ligesom den Mand, der stjæler en halv Snes Millioner, er en Verdensmand, der bør hædres, og den fattige Mand, der stjæler et Rugbrød for at stille sin Sult, er en nedrig Fyr, der bør straffes haardt, saaledes er Officeren, der udklækker raffinerede Planer for at demoralisere Ungdommen, en nidkær Fædrelandsven, medens den unge Mand, der i Menneskelighedens Navn nægter at være Soldat, er en fordægtig Forbryder, der ikke bør have Lov til at gaa løs.

Selvfølgelig — der er da heldigvis Retfærdighed i Danmark?!

Den Logiske.

Vor Forening.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister dannedes den 17. September 1915 med det Formaal at samle den klassebevidste Arbejderungdom til Kamp mod Militarismen, i første Række mod Værnepligtsloven; dernæst at udsprede Idéen om Værnepligtsstrejke og Generalstrejke som Arbejdernes bedste Vaaben mod Militarismen, i den sørgelige Erkendelse, at de hidtidig anvendte Midler og den hidtidige Kamp, der har været ført, har været frugtesløs.

Vor Forenings Dannelse kan betegnes som Spiren til den arbejdende Ungdoms Forstaaelse af, at vi, som udgør det levende Materiel til Hæren og Flertallet til den, ogsaa besidder Magten til at umuliggøre Militarismen og Krigen, blot vi overvinder de første Vanskeligheder og evner at organisere os.

I Troen paa Muligheden heraf har vi i den forløbne Tid benyttet enhver Lejlighed til at fremholde vore Idéer og Tanker og vundet en ikke ringe Tilslutning og Forstaaelse. Vi noterer det som et godt Resultat at kunne mønstre 13 Militærnægtere i Aar og flere næste Aar. Disse „medpligtige" Medlemmer har i Aar under Sessionen sammen med Lægdsrullebeviset indsendt en Erklæring til Krigsministeriet af følgende Ordlyd:

Til Krigsministeriet!

Undertegnede tilstiller herved Krigsministeriet mit Lægdsrullebevis og erklærer ikke at have Brug for dette, da jeg ikke agter at give Møde paa hverken forstkommende eller efterfølgende Sessioner.

Aarsagerne til denne Beslutning er bl. a. følgende:

Jeg finder det ganske under min Menneskeværdighed at lade mig iklæde Uniform og optræde som Statens kommanderede Morder.

Jeg finder det i Modstrid med mine Interesser at tilhøre en Institution, der aabenlyst bekæmper min Klasse, Arbejderklassens tunge Kamp for bedre Livsvilkaar.

Jeg anerkender kun én Værnepligt — Værnepligten mod Arbejderklassens Undertrykkelse og Forkuelse.

Jeg nægter at adlyde Loven om tvungen Værnepligt og stempler denne som en forbryderisk Lov, der har til Formaal at holde Underklassen i Ave og at værne om den regerende Magt — Kapitalismen.

Jeg erklærer mig som revolutionær Socialist og vil som saadan aldrig iklæde mig den militære Trøje eller optræde som Kapitalismens Vaabendrager.

d. / 191

(Navnet.)

Hidtil er der faldet 6 Domme, der i sin Forskellighed bærer Vidnesbyrd om Myndighedernes vilkaarlige Handlemaade.

Dommene:

Hans Madsen, 20 Kr., 1 Gang udebleven.
Niels Johnsen, 2×5 Dages V. og B.
3 Gange udebleven.
Hartvig Jensen, 40 Dages Fængsel,
2 Gange udebleven.
Georg Jensen, 2×5 Dages V. og B.,
2 Gange udebleven.
Holger Rasmussen og Max Petersen hver 300 Kr. i Bøde, 1 Gang udebleven.

De tre første dømte har afsonet deres Straf, de tre sidste har appelleret til Over- og Højesteret. Endvidere er vor ivrigste Agitator, Niels Johnsen, idømt 2 Maaneders Fængsel for en af ham forfattet og af Ungsocialistisk Forbund udgivet Pjece: „Kampen mod Værnepligten". hvis Indhold i et klart Sprog paaviser Manglerne ved de gamle Midler og anviser de nye Midler i Kampen mod Militarismen.

Mon nogen tror, at disse Straffe, som vedblivende vil regne ned over os, skulde forandre vort Standpunkt eller svække vor Kamplyst? Nej, de vil kun øge vort Had, hærde vor Vilje og styrke vor Tro. Intet Offer er for stort i Kampen mod Militarismen..

Følg din egen Vej og lad Folk snakke.

Karl Marx' Valgsprog.

Foreningens Adresse er:
Læsestuen, Vesselsgade 7, St. Kbh. N.

Ansvarhavende overfor Presseloven: Alfr. Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbhvn. N.